

'Veel hangt af van waar je wieg staat'

WEEK VAN DE PLEEGZORG: PLEEGOUDERS OVER HUN MOTIVATIE

maandag 21 november 2011, 03u00 Veerle Beel

LOPPEM - Peter Hasaert (41) en Veerle Deraus (37) zijn al bijna tien jaar actief als pleegouders. Bijna hadden ze helemaal afgehaakt, toen de vorige plaatsing abrupt afliep.

Van onze redactrice

Ze waren nog jong en kinderloos, en naar eigen zeggen ook een beetje naïef toen ze aan pleegzorg begonnen. 'We werkten allebei in de gevangenis', zegt Veerle. 'Begrijp me niet verkeerd, maar we stelden daar vast dat er zo ontzettend veel afhangt van waar je wieg staat. De miserie wordt van generatie op generatie doorgegeven. We dachten dat we er toch al ééntje uit die vicieuze cirkel konden halen.'

Niet dat ze pretenderen 'beter' te zijn dan andere, meer kwetsbare gezinnen. 'Niet beter, maar anders', zegt Veerle. 'Wij tonen die kinderen dat het ook anders kan. Dat ze 's nachts niet alleen thuis hoeven te blijven, dat ze niet bang hoeven te zijn dat ze morgen niets te eten zullen hebben. Ze krijgen hier een thuis waarin ze nog echt kind mogen zijn.'

Van de vier pleegkinderen die ze al in huis hadden, vier meisjes, kwam er geen enkel rechtstreeks van bij haar ouders. Alle vier verbleven ze eerst in een instelling. 'Spijtig dat er in instellingen nog veel kinderen verblijven die beter af zouden zijn in een pleeggezin', vindt Veerle.

Natuurlijk hebben ze hun levensstijl op de pleegkinderen moeten afstemmen. Al bij hun eerste, een meisje van 18 maanden. Ze hadden toen nog geen eigen kinderen. Peter: 'We hadden gezegd dat we bij voorkeur een schoolgaand kind kregen. Maar toen we die peuter zagen, met haar grote blauwe ogen die ons niet meer loslieten, waren we verkocht.'

Kinderopvang was in hun streek niet zo op een-twee-drie te vinden. Bovendien kost opvang een hoop geld. En waarom een kind in huis halen als je het weer moet uitbesteden? Veerle en Peter besloten in afwisselende shifts te gaan werken, zodat er altijd een van hen tweeën thuis was. 'We zagen elkaar amper nog.'

Minibusje

Een jaar later namen ze er ook een zus van hun pleegkind bij, en nog eens een tijd later een

stiefzus. 'We hadden ondertussen ook zelf een dochter gekregen, Axelle. Waardoor we hier ineens met vier meisjes van heel diverse leeftijden zaten', zegt Veerle. 'Het was puzzelen met school, met activiteiten, en ook met de oudercontacten en de bezoekrechten, want die waren voor elk kind anders.'

Ze bouwden een stuk aan hun huis bij, omdat het met zo'n groot gezin een beetje krap werd. Hun gewone auto vervingen ze door een minibusje. Wilden de dochters dansen of paardrijden, ze mochten. Had er eentje een beugel nodig, ze betaalden het. Nee, de dagvergoeding per kind dekt de kosten niet, zegt het echtpaar. Dat zou beter kunnen, maar daarover willen ze eigenlijk niet klagen. Omdat ze het graag deden. Ze hadden een uitstekend contact met de kinderen. En hoe meer de jaren verstreken, hoe meer ze dachten dat het niet meer ging veranderen. Dat 'hun' gezin compleet was.

Pleegzorg is nochtans tijdelijk, dat beseffen ze goed genoeg. 'Het doel is altijd om terug te keren naar hun eigen gezin. Maar natuurlijk ga je je wel hechten als die kinderen twee, drie of zelfs vijf jaar bij je opgroeien', zegt Peter. 'Je weet dat je afstand zou moeten houden. Maar je kunt ze toch niet gevoelloos opvoeden?'

Veerle: 'Je start met je verstand, maar als je dat kind een jaar bij je hebt, zit het ook in je hart.'

Daarom vonden ze het zo vreselijk dat ze niet betrokken werden bij de beslissing van het comité voor bijzondere jeugdzorg om de drie kinderen terug naar hun echte ouders te laten gaan. 'Wij waren vooral boos omdat er niet naar de kinderen werd geluisterd', zegt Peter. 'We zouden het uiteindelijk niet hebben tegengehouden, maar het ging te snel.' Hun jongste pleegdochter - de peuter die intussen 6,5 jaar oud was geworden - smeekte hen om haar 'op zolder te verstoppen' of om 'samen weg te lopen'.

Veerle: 'Dat was echt traumatisch. Voor hen, voor ons en ook voor onze dochter Axelle. Zij was in een klap haar drie zussen kwijt. Ze begreep ook niet dat ze niet op haar verjaardag mochten komen. Ze dacht dat wij dat niet wilden, maar we zouden niets liever gehad hebben. Spijtig genoeg werd het contact met de twee jongste pleegdochters helemaal verbroken. Alleen de oudste heeft van haar vader de vrijheid gekregen om bij ons op bezoek te komen. Het doet deugd om te horen dat het goed met haar gaat.'

Ze pleiten voor een duidelijker perspectief voor pleegkinderen, en een stappenplan voordat kinderen terug naar hun ouders gaan. Veerle: 'En voor opvang achteraf. Ik heb vaak aan die ouders gedacht: zij kregen de kinderen terug en moesten het ineens alleen zien te redden. Als de pleegzorg stopt, stopt ook alle ondersteuning. Dat was vast ook niet gemakkelijk.'

Toch nog

Even dachten ze dat het verhaal daar zou ophouden. Veerle raakte zwanger van een tweeling. Maar na een jaar besloten ze het via een andere pleegdienst nog eens te proberen. Opnieuw kwam er een pleegdochter in huis, die nu bijna zeven is, net iets jonger dan hun eigen dochter. En weer zitten ze met hun zessen aan de grote eettafel. Waarom er toch nog eens voor gaan?

'Omdat het ons zoveel rijker maakt. Te weten dat we een kind meer kansen bieden. Onze eigen kinderen leren dat er ook andere kinderen zijn die niet alles hebben of mogen. Er is een heel nieuwe wereld voor ons open gegaan, omdat zo'n kind niet alleen komt. Het brengt zijn geschiedenis, zijn achtergrond mee. Zijn ouders ook. En we hebben veel andere

pleeggezinnen leren kennen. Allemaal mensen die we anders nooit ontmoet zouden hebben. Allemaal heel boeiend.'